

bloemen, bijen & borstbollen

**BLOEMEN
BIJEN &
BORSTBOLLEN**

WOUTER DEPREZ

met tekeningen van Randall Casaer

1.

We hebben de tuinaanleg maar nipt overleefd.

De oorspronkelijke grond bleek verontreinigd.

We moesten hem een halve meter diep afschrapen, worteldoek erover leggen en er een nieuwe laag propere grond op smeren.

Elf fikse containers werden gedurende elf dagen aangevoerd vanuit Diksmuide, toch een uur en een kwartier rijden naar Gent.

De tuinaannemer liet grond uit zijn geboortestreek aanrukken omdat hij had ervaren dat van alle Vlaamse gronden de Diksmuidse de beste was, en als je dan toch volledig opnieuw kunt beginnen...

Elf ochtenden na mekaar belde grondwerker Henk uit Diksmuide aan om zes uur 's ochtends, onuitstaanbaar goedgezind. Elf keer opnieuw was hij oprecht verwonderd dat ik de deur opendeed in pyjama.

Terwijl zijn vrachtwagen zijn Diksmuidse klei uitkiepte, keken Henk en ik elf ochtenden samen naar de hemel.

Hij om te inspecteren wat voor dag het zou worden.

Ik om met behulp van het opkomende daglicht te detecteren waar er nog slaapkorsten zaten in mijn wimpers.

Of het nu oude wijven regende of een zonovergoten dag beloofde te worden, Henk zei elke ochtend met verse overtuiging: 'Het is een schone dag om te werken, ennè.' Om dadelijk daarna een minachtende blik op mijn pantoffels te werpen.

Of Diksmuidse klei de beste grond is, weet ik niet, klaagde ik tijdens het spitten tegen mijn tuinaannemer, maar het is zeker de zwaarste.

Hij riposteerde hijgend, eveneens met een volle spade, dat we veel gewicht hadden gekregen voor ons geld.

De dag na de laatste container schoot ik automatisch recht in mijn bed om zes uur. Mijn innerlijke stem porde me dwingend aan: 'Het is een schone dag om te werken, ennè.'

Om een over zes duwden mijn pantoffels al een spade in de zware grond, in een van onze moestuinbakken.

De grond moest gelucht, voorzien van regenwormen en vermengd met compost die twee meter verder zijn eigen vruchtbaarheid geurig lag te benadrukken.

Bij een van de uithalen in de klei stootte het staal van mijn spade tegen iets hards.

Ik trok de spade uit de grond, spitte opnieuw. Weer op dat harde ding. Met archeologenopwinding krabden mijn vingers een gat in de vette klei en legden een ernstig verroest metaal voorwerp bloot.

Pas toen ik het met beide handen in het schemerduister had opgetild, kon ik zien dat het een obus was.

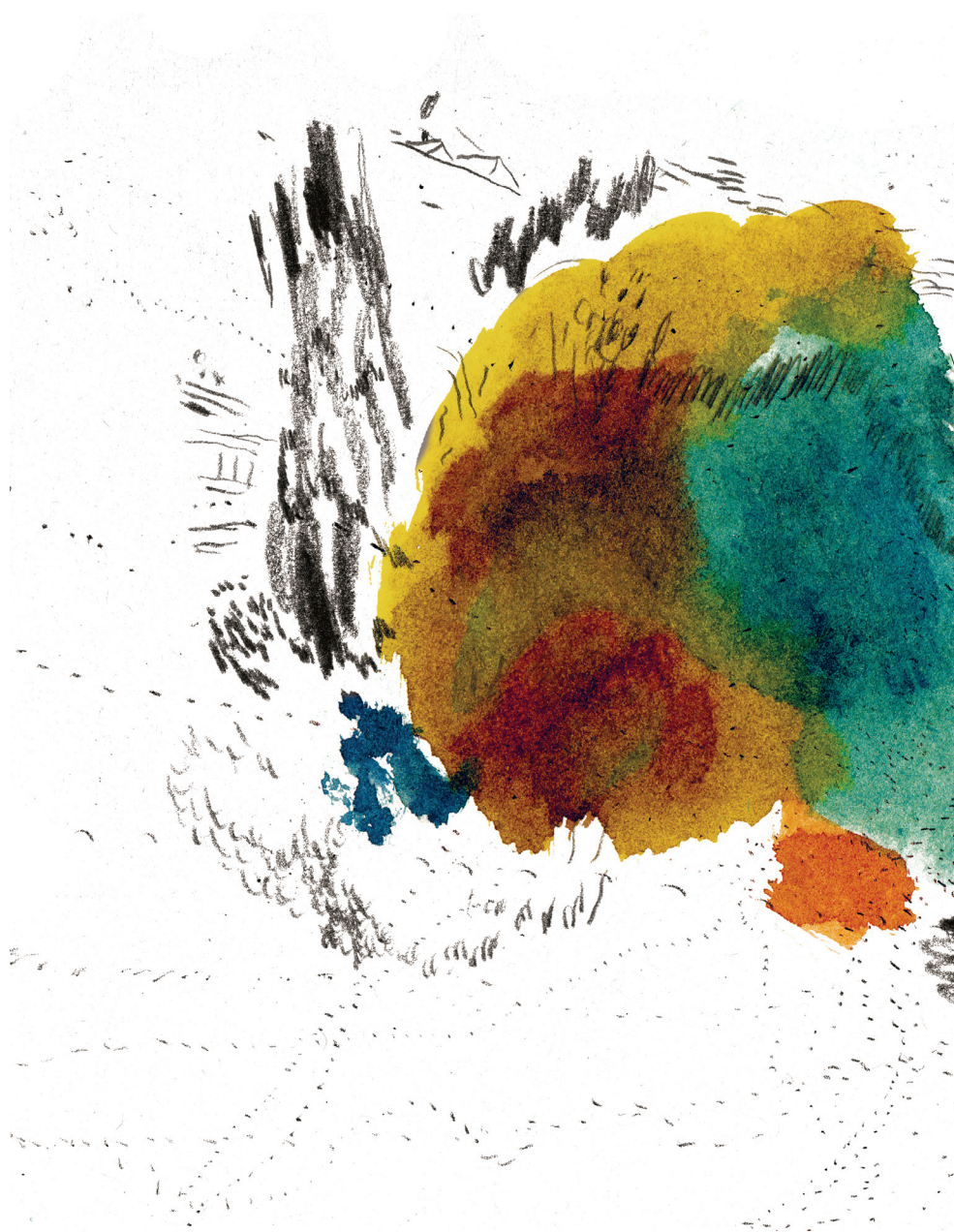
'Help! Help!' gilte ik, terwijl ik de obus met gestrekte armen van me af hield, alsof die extra meter bij ontploffing voor mijn lichaam het grote verschil zou maken.

'Help!' riep ik richting slaapkamervenster, dat na tien minuten brullen met tegenzin openging. Mijn lief vond het duidelijk geen 'schone dag om te werken, ennè'!

Haar slaperige gezicht zag in de tuin een zelfmoordterrorist staan die veranderd was van idee.

Een oogwenk later stormde ze de tuin in. Haar oranje peignoir benadrukte wapperend het gevaar. Haar verschrikt op en neer wippende borsten benadrukten hoe snel het allemaal moest gaan.

'Stop', riep ik toen ze tot op een meter of tien genaderd was.

Als we allebei zouden ontploffen, waren onze kinderen dadelijk honderd procent wees.

‘Dat is een bom!’ riep ze, alsof ze mij een groot nieuw inzicht verschafte.

Zelfs op zulke momenten choqueert het mij dat voor mensen die niet uit de Westhoek komen alles gewoon ‘bom’ blijft heten, zoals voor een peuter elke Volvo V40 of BMW X5 een ‘tuuttuut’ is. Ik verwachtte geen Westhoekse kennerstermen van haar, zoals marmite, koelbak of brisantbom. Maar wat ik vasthad, was nu toch ook voor beginners te herkennen.

‘Een obus,’ corrigeerde ik haar, ‘uit Diksmuide.’

‘Leg hem zachtjes neer,’ beval ze.

Dat vond ik te dicht bij mezelf.

Maar ik moest wel iets ondernemen.

Mijn lichaam diepte de lessen kogelstoten uit de lichamelijke opvoeding in het vijfde middelbaar op. Ik smiet de obus zo ver als ik kon, weg van het huis, zo dicht mogelijk bij de omheining van de buur waar we het minst goed mee overeenkomen. Ik dook weg, op de composthoop, vingers in mijn oren. Daardoor kon ik de schok van het neerkomen onvoldoende opvangen, en beet mijn open mond een flinke hap compost uit de dampende hoop. Het smaakte vruchtbaar.

Het ontroerende was dat zij in een gelijkaardige reflex op mij dook, zodat we toch samen zouden sterven bij ontploffing, misschien wel de twee allerlaatste slachtoffers van de Eerste Wereldoorlog.

De obus kwam lijdzaam neer in de zompige Diksmuidse klei, te bejaard om nog te willen ontploffen.

Ik keek naar de opkomende zon, proefde de smaak van compost, pakte haar vast en zoende mijn lief. Een regenworm kroop vanuit mijn

neusgat het hare binnen. Op die manier door de natuur met mekaar verbonden, dacht ik: Het is een schone dag om te leven, en het is een schone dag om graag te zien, ennè.